

[Inger Stilling Pedersen]

dag, og jeg er helt enig i trafikministerens meget store og grundige indlæg og i hans forklaringer, når han siger, at det ikke er så enkelt og ligetil. Vi må – og det mener jeg også Fremskridtspartiet vil – tage hensyn til de private lodsejere og til, at deres synspunkter bliver hørt. Selv om de ikke skal betale noget af det, kan de godt have nogle interesser, der skal varetages, og det synes jeg ikke vi kan komme uden om.

Kristeligt Folkeparti er altid indstillet på at yde så meget, som det overhovedet er muligt, for at sikre kyststrækningerne, men vi mener, den fordeling, vi har nu, er rimelig, og kommer der nogle særlige situationer, må vi tage det op til drøftelse. Vi har en fælles interesse, og derfor er Fremskridtspartiet kommet med deres forslag. Det er et problem, der vedrører os alle.

At vi så ikke, heller ikke fra Kristeligt Folkepartis side, kan sige, at dette forslag er det, der kan løse problemerne, er noget andet. Det tror vi ikke det er, men vi kan da i udvalget få en drøftelse af, hvilke muligheder der er, og hvad vi kan gøre.

Kristeligt Folkeparti er i hvert fald meget positivt og i øvrigt som alle andre partier indstillet på, at det her ikke er partipolitisk, men at vi har en fælles interesse i at sikre vore kyster og de mennesker, der bor der, fordi vi gerne vil have, at der også bor mennesker ude i de truede egne.

Kirsten Jacobsen (FP):

Vi ved alle sammen, at Danmark ændrer sig år for år, og at de danske kyster nedbrydes. Som årene går, bliver nedbrydningen værre og værre, og den udgør flere steder faretruende problemer både for mennesker og for ejendomme og dermed også for landet som helhed.

Det er langs den jyske vestkyst, kysten nedbrydes mest, men også andre steder nedbrydes kysten, f.eks. i Nordsjælland.

Fremskridtspartiet mener principielt, at kystbeskyttelsen burde være en statsopgave, for der er ingen, der har råd til, at Danmark bliver mindre. Men på grund af behovets størrelse er Fremskridtspartiet parat til i udvalget at diskutere alle de forskellige løsninger, som kan bidrage til, at vi får en bedre udnyttelse af de ressourcer, som stilles til rådighed, og hermed mener jeg bl.a., at man fjerner de bremseklodser, som gør, at de bevillinger, som nu en-

gang stilles til rådighed, stoppes i andre led, fordi man enten i en amtskommune eller et andet sted ikke er parat til at yde sin del. Når det til syvende og sidst er skatteyderne, som betaler, kan vi ikke se rettere, end at så burde man bevilge dem fra en fælles pengekasse.

Det er jo ikke bare på øde strande og i øde klitter, kystnedbrydningen sker. Det er også i de allersidste klitrækker, og det er på diger, der er det sidste forsvar mod havets gennemtrængning til det indre land, og der er tale om skrænter, hvorpå mennesker gennem århundreder har bygget og boet.

Det drejer sig også om kulturminde, der har uvurderlig betydning for vores historie. Det seneste eksempel, vi kender, er Mårup Kirke i Nordjylland, som er i overhængende fare for at styrte i havet. Jeg synes, det vil være flovt, om en efterårsstorm skal bevirke, at alle de engelske søfolk, som ligger begravet på kirkegården ved Mårup, kan betragtes fra stranden som skeletter, der stikker ud af skrænten. Det er den situation, Mårup Kirke og og Mårup kirkegård befinder sig i nu.

Jeg ønsker ikke at hæve stemmen eller på anden måde virke provokerende. Begrundelsen er, at vi ønsker, at der skal ske noget.

Må jeg tilbagevise et par enkelte påstande, f.eks. påstanden fra hr. Ikast om, at Det Konservative Folkepartis begrundelse for ikke at støtte forslaget ikke var forslagets indhold, men derimod at Fremskridtspartiet aldrig havde bevilget én krone til kystbeskyttelse? Enten må hr. Ikasts hukommelse være kort, eller også må hr. Ikast tale mod bedre vidende. Jeg går ud fra, at når jeg minder hr. Ikast om det, kan han godt huske, da hans parti og Fremskridtspartiet indgik finanslovforlig sammen. Vi bar bevillingerne igennem Tinget i fællesskab.

Fremskridtspartiet har også mange gange fra denne talerstol talt for, at vi bør sørge for at være på forkant med problemerne og ikke komme halsende bagefter, når det er for sent og ejendommene ligger i havet. Det er bedre at forebygge end at helbrede.

Det er altid meget godt at nævne konkrete eksempler.

Jeg byggede hus i Lønstrup i 1967. På det tidspunkt var der ca. 300 m frem til klitterne. Det var rigtig store klitter. I dag, 25 år efter, er der knap 150 m fra ejendommens beliggenhed til kanten, ikke af klitterne – de store klitter,